

YOUR ONE AND ONLY

Rani De Mondt

Rani De Mondt

YOUR ONE AND ONLY

Ambilicious Breda | Kalmthout

Eerste druk 2017

Copyright © Rani De Mondt

Omslag vormgeving Lisa van Hees | Inanna van den Berg Ambilicious

Binnenwerk vormgeving Ambilicious

Redactie Margreet de Roo | Maneno tekstredactie; Inanna van den Berg | Ambilicious

Copyright © 2017 Ambilicious, Breda

ISBN 978-94-92551-13-9 | NUR 285

www.ambilicious.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

YOUR ONE AND ONLY

*Everywhere I wander
It's as though I'm split in two,
That there is half of me that lives,
The other watching while I do.
And no matter where I am
I'm only ever there in part,
How can there be two lives,
Inside one body and one heart?
I'm here but always elsewhere,
A piece of me has raced ahead,
Half with eyes turned to the sky
And half that's watching where I tread.
Until I'm mourning losing moments
That I've not even seen end,
Practicing goodbye
On those I'm yet to call a friend.
And I'm left holding the question
Of which half is really me,
What if one is who I am,
The other who I hope to be?
But I just chase myself in circles
Trying to live as part of each,
What if I've placed all of my worth
Inside a half I'll never reach?*

-e.h-

© 2016 Erin Hanson / thepoeticunderground.com

Voor Kiri

Omdat jij onmogelijke dingen weer mogelijk maakt.

Deel 1

1

SARAH VRIESSENS

Ik weet niet wat ik hier doe. Die schokkende gedachte flitst door me heen als ik mijn ogen open. Wat is dit? Waarom ben ik hier? En misschien nog veel belangrijker: van wie is het dagboek dat voor mijn neus ligt? De glanzende gouden letters spellen niet mijn naam, noch die van iemand die ik ken.

Behoedzaam kijk ik om me heen en ik schrik van mijn weerspiegeling in het raam. Ik ben niet moeders mooiste, maar vandaag is het wel heel erg. Mijn hand reikt naar het boek en ik hoop uit de grond van mijn hart dat ik niet betraptd word door mijn leerkracht.

Mijn vingers raken de rode leren kaft nog niet eens aan of ik krijg een stomp van Antje. 'Sarah, ze kijkt.' Dat zijn onheilspellende woorden, neem dat maar van mij aan.

'Juffrouw Vriessens, mag ik vragen wat er interessanter is dan mijn les?'

Shit. Ik ben betraptd. Ik krabbel recht, laat het boek in mijn tas glijden en kijk recht in de enorme neusgaten van mijn leerkracht. 'Niets, mevrouw. Ik ben met veel interesse aan het luisteren naar de les die u geeft,' slijm ik.

Mevrouw Ulnosa kijkt op me neer. 'Leuk geprobeerd, juffrouw Vriessens, maar u zult zich moeten verantwoorden bij de directeur.'

Mijn mond valt open van verbazing, maar ik sluit hem weer als ik een venijnig antwoord voel opborrelen.

‘Maak het niet erger dan het al is, juffrouw Vriessens. U kunt nu al naar de directeur.’

Zonder mevrouw Ulnosa een blik waardig te gunnen sta ik op, grijp de tas met het dagboek erin en been het klaslokaal uit. Wie denkt ze wel dat ze is? Mij zomaar buiten zetten omdat ik even niet oplette?

Ik stuif de trappen af naar het secretariaat en plof mijn tas neer op de bank tegenover de deur. Als ik even op mijn tippen ga staan en naar binnen loer, zie ik een meisje bij de directeur staan. Dat gaat nog wel even duren daarbinnen, het drama op onze school kennende. Je weet wel, overwegend meer meisjes. Met gierende hormonen. En scherpe nagels.

Ik rommel in mijn tas en haal het dagboek eruit. Het leder kraakt als ik de omslag opendraai. Op de eerste pagina kleeft een kleine, ronde spiegel. Ik bekijk mezelf erin. Blond haar, staalblauwe ogen en ... wacht, zie ik daar nu een puist? Onder de spiegel plakt een vierkant stukje papier: ‘Zo weet je altijd wie je bent.’

Omdat ik geen zin heb in eindeloos privélevengezeur, blader ik het boek door. Het zit vol krantenknipsels, citaten en tijdschriftfragmenten. Mijn oog valt op iets dat glimt. Ik hou erg van glimmende dingen. Aan de titel te zien is het een fragment uit een psychologisch tijdschrift.

‘Ieder mens begint zijn leven met een ongebonden persoonlijkheid. Het langzame proces van integratie start in de kindertijd en kan gemakkelijk enkele jaren duren. Wanneer er genoeg trauma en een tekort aan verzorging is rond deze periode, wordt het proces verstoord en kan er een vorm van ...’

Ik schrik van een hand die een affiche in het dagboek slaat. De gooier is duidelijk herkenbaar aan haar groene ogen die stralen van opwinding en haar wilde blonde haren. Mijn beste vriendin, Antje Verlinden, kijkt me aan en wiebelt ongeduldig met haar been.

‘Wat doe jij hier nu?’

Ze lacht haar tanden bloot. ‘Ik heb misschien een beetje geprotesteerd tegen de beslissing van mevrouw Ulnosa om je buiten te zetten, dus toen heeft ze me achter je aan gestuurd.’

Ik grijns. 'Wel, als we straf krijgen, zitten we die tenminste samen uit.'

Antje knikt enthousiast. 'Sarah! Kijk naar wat ik op jouw boek heb gemept!'

Ik frons mijn wenkbrauwen en kijk naar de affiche.

'Ben jij creatief, heb je talent, ben je 16 jaar of ouder en helemaal klaar voor een uitdaging? Dan is dit zeker iets voor jou! Doe auditie voor ons nieuwe theatergezelschap en misschien geniet jij wel van eeuwige roem en krijg je de kans om tweemaal per jaar in producties te schitteren waar iedereen over spreekt!'

Ik open mijn mond om iets te zeggen en sluit hem weer. Dit is een enorm grote kans. Natuurlijk ben ik best creatief, ik speel zo lang ik me kan herinneren toneel. En oké, ik ben zestien geworden in maart, maar daarom moet ik niet meedoen, toch?

Ik grinnik om mijn eigen gedachten. 'Ik zal er eens over nadenken,' zeg ik gewichtig.

Antje ploft naast me neer op het bankje. 'Wat ben je aan het lezen?'

Ik sla het dagboek dicht. Ze mag niet weten dat ik een leven infiltrer. 'Niets belangrijks,' mompel ik.

Antje kijkt me twijfelend aan. 'Oké dan ...' Ze wendt haar blik af en staart naar het plafond.

De kamer draait voor mijn ogen en ik zoek steun bij de armleuning. Mijn hand voelt zweterig onder mijn gezicht en ik val bijna in slaap. Het is zo licht in mijn hoofd! Ik wist niet eens dat ik moe was.

'Sarah ...' Hij roept mijn naam: 'Sarah ...' Nee, niet weer! Alsje-blijft, laat het stoppen!

'Sarah!'

'Huh ... Wat is er?'

'Ik vroe-hoeg,' zegt Antje nadrukkelijk, 'of je meegaat naar de volgende les, slaapkop.'

'Maar we moeten naar de directeur!'

Antje lacht schamper en haalt haar schouders op. 'Alsof iemand zal merken dat we daar niet geweest zijn.'

Dat hoeft ze me geen twee keer te zeggen. Ik grinnik, sta op, kijk nog een keer achterom naar het grimmige kantoor van de directeur en loop samen met Antje naar de volgende les.

‘Sarah, wakker worden,’ fluistert Antje in mijn oor.

Ik hef mijn hoofd op van de bank en veeg een beetje slaapspeeksel weg. Netflix kijken tot vier uur ‘s nachts was niet mijn beste idee aller tijden. ‘Wat is er?’

‘Binnen tien minuten is de school uit. Dan kunnen we naar huis.’ Antje klinkt enthousiast, ook al hoor je haar bijna niet spreken.

Ik knik en veeg mijn haar uit mijn gezicht.

‘En we moeten vlug zijn voor de tram,’ fluistert ze.

Als ik naar huis wil moet ik de bus nemen, maar Antje neemt me zo vaak mee naar haar huis dat ik mijn pasje vaker gebruik voor de tram dan voor ander openbaar vervoer. Het is zelfs zo erg dat mijn moeder een portie minder moet koken. Dat hele gebeuren doen we al sinds de lagere school. Ik ken haar huis beter dan het mijne en ik ken haar beter dan ze zichzelf kent.

Na wat jaren lijkt te duren gaat de bel en we lopen gehaast naar buiten.

‘Het is zalig weer!’ roept Antje. Ze spreidt haar armen uit en gooit haar hoofd in haar schouders.

Dat kan ik alleen maar beamen. Ik laat de zon mijn huid verwarmen en bestudeer mijn armen, die dringend een kleurtje nodig hebben. ‘Ik stem op een uurtje zonnen in jouw tuin!’

‘Dat vind ik een goed idee, alleen moeten we wel uitkijken dat mijn broer zijn idiote vriendjes niet heeft uitgenodigd.’

Ik frons mijn wenkbrauwen. ‘Waarom? Die doen toch niets verkeerd?’

Antje lacht honend. ‘Die vriendjes hebben geen andere bezigheid dan ons te begluren, dat weet je toch?’

‘Nee, dat wist ik niet!’ reageer ik geschokt.

Antje schudt grinnikend haar hoofd en houdt een tram tegen.

Het is een vreselijke rit. Door de warmte is het muf in de tram. Het ruikt er naar zweet, de zetels voelen aan als zweet en de ver-

voersmaatschappij heeft volgens mij nog nooit gehoord van luchtverfrisser. Of raampjes.

Vier haltes verder strompel ik uit de tram en zuig de zuurstof gulzig op. Hier moet ik van bekomen.

Zwijgend lopen Antje en ik naar haar huis. Ik kan dat domme dagboek maar niet uit mijn hoofd zetten. Het lijkt wel alsof ik het voel gloeien in mijn tas.

Het huis van Antje is van ver al te zien. Ze woont heel groot, al is alles groot als je op een appartement woont zoals ik. De zonnepanelen blinken in het zonlicht en ik overweeg om te vragen of we in haar ingegraven zwembad zullen duiken.

Antje heeft amper de voordeur geopend of ik word begroet door haar gekke, demente kat Minous.

‘Ga jij alvast naar de tuin, ik zal drankjes inschenken,’ beveelt Antje.

Ik loop via de open keuken naar de terrasdeur en merk aan het getik van nagels op de vloer dat Minous me waggelend volgt. ‘Dag lieverd!’ sus ik. ‘Ga jij mee naar de tuin?’ Ik krijg een schor gemiauw als antwoord. ‘Dat neem ik dan maar aan voor een ja.’

Buiten gaan we samen op de tegels zitten. Mijn voeten rusten op het vers gemaaid gras. Minous rolt zich op haar rug en spint tevreden als ik haar buikje aai. Mijn oog valt op een roos in bloei, te midden van het bloemenperk van nog niet eens een vierkante meter dat Antje eigenhandig heeft aangelegd. De bladeren fonkelen in de zon en ik kan het niet helpen, ik moet haar plukken. Ik ben een hopeloze romanticus en hoop stiekem dat het plukken van de bloemblaadjes de aandacht van Antjes broer trekt. Al jaren ben ik op hem verliefd en al jaren ziet hij me niet staan.

De bloemblaadjes dwarrelen naar beneden en landen op mijn schoot. ‘Hij houdt van mij, hij houdt niet van mij, hij houdt van ...’ ‘Sarah!’

Van schrik laat ik mijn bloem bijna vallen. ‘Wat is het probleem?’

Een jongen met warrig blond haar en verdrinkwaardige groene ogen komt naast me zitten. Levi Verlinden, Antjes broer. Kom aan Sarah, zeg iets tegen hem. Levi grijnst naar me. Mijn god, die

grijns is legendarisch. Ik probeer iets te mompelen, maar kan alleen maar als een dom wicht naar hem zitten staren.

Hij waait voor mijn gezicht en ik schrik op uit mijn gezwijmel.

‘Sarah, houd jij je nu nog altijd bezig met die onzin?’ vraagt Levi.

Ik kijk hem verbaasd aan en merk dat hij naar de bloem in mijn handen kijkt. Oké, Sarah, je gaat je hier uitpraten. ‘Wat? Ik mag toch ook hoop hebben op liefde?’ jammer ik. Goed zo, Sarah, dat heb je weer fijn geregeld. Straks denkt Levi nog dat je wanhopig bent!

‘Natuurlijk mag je dat! Maar daarom hoef je de natuur niet te verpesten.’ Levi neemt de half leeggeplukte bloem betweterig uit mijn handen en gooit haar weg.

Ik zucht en kijk hem met mijn beste zielige ogen aan.

Levi heeft pretlichtjes in zijn ogen en hij buigt langzaam naar me toe. ‘Sarah ...’ fluistert hij schor.

O, mijn god. De bloemengoden hebben mijn gebeden verhoord!

Hij veegt een haarlok uit mijn gezicht.

‘Ja?’ reageer ik bijna onhoorbaar.

Zijn gezicht is nu heel dicht bij het mijne en wanneer ik denk dat het eindelijk gaat gebeuren, drukt hij keihard met zijn vinger op mijn voorhoofd.

‘Au! Waarom was dat nodig?’

‘Je hebt een pukkel op je hoofd.’

Teleurgesteld wrijf ik over de duidelijk voelbare pukkel die op mijn voorhoofd prijkt. Wat een afknapper.

‘Kan je de meisjes weer niet met rust laten, broertje?’

Ik draai me om en zie dat Antje naar ons toe loopt met twee drankjes in haar handen.

Levi haalt zijn schouders op en slentert naar binnen.

Antje schudt haar hoofd en ploft naast me neer. ‘Ik zou me excuseren voor Levi als je hier al geen eeuwigheid kwam,’ grijnst ze en ze neemt een slok.

Ik neem mijn glas aan en slurp van de ijsthee.

Antje bonkt haar glas hard neer op het gras en tuurt me met spleetogen aan. ‘Sarah!’ zegt ze streng.

Zie je nu wel, ik ga een uitbrander krijgen.

‘Ga je auditie doen?’

‘Huh?’ Ik schrik. O nee, heeft ze die domme affiche nu nog altijd niet uit haar hoofd kunnen zetten? Langzaam schud ik mijn hoofd.

Antje spuwt de slok die ze net had genomen bijna weer uit. ‘Wat? Waarom niet?!’ Ze gaat staan en begint heen en weer te springen als een klein kind dat te veel suiker heeft gekregen.

Even ben ik bang dat ze een zenuwzinking heeft gekregen, maar dan eindigt ze met een laatste sprong perfect voor mijn neus en hurkt ze zich. Ze neemt mijn polsen vast en knijpt erin. ‘Sarah,’ zegt ze rustig, ‘dit is de kans van je leven.’

Ik haal mijn schouders op. ‘Maar, er zal zo veel talent zijn op die auditie. Ik zal er nooit bij zijn. En dan nog, als het wel zo is, gaat iedereen op school over mij roddelen. Weet je wel, ze zeggen dat ik een aandachtzoeker ben en zo.’ Ik probeer niet meer te denken aan wat er de laatste keer gebeurde nadat er iemand over mij geroddeld had.

‘Liefke, je moet je dat allemaal niet aantrekken. Ik vind het ook jammer dat alles toen zo gelopen is, maar je moet je er toch overheen zetten, hoor. En moest je niet door zijn, heb je het tenminste geprobeerd. Alsjeblief, doe nu mee?’

Uit mijn keel ontsnapt een mengeling van het begin van een weerwoord, twijfel en vooral een kreet van pijn. Door Antjes gezeur heb ik niet gemerkt dat ze de bloeddorstroming naar mijn handen heeft afgesloten. ‘Au, je doet me pijn.’

De blik in Antjes ogen verandert van zacht naar venijnig en ze drukt nog harder op mijn polsen. ‘Ga je auditie doen?’

‘Ik zei toch niet dat ik het niet ging doen!’ piep ik. Mijn polsen worden geplet.

Antjes knokkels zijn wit van het knijpen. Ze kijkt me strak aan en draait haar schroef een standje hoger. ‘Doe je auditie?’

Ik krimp ineen van de pijn. ‘Au! Oké, oké, jij wint! Ik doe auditie!’

Antje laat meteen los, grijnst tevreden en neemt weer een slok van haar drankje. ‘Wanneer is de auditie?’

‘Volgende week zaterdag ...’ mompel ik.

‘Super! Dan heb je nog genoeg tijd om een act te zoeken!’ Ze beweegt haar glas zo vervaarlijk dat de helft van haar drankje eruit klotst.

‘Kom je dan mee naar de auditie?’ Ik kijk beteuterd naar mijn polsen.

‘Maar natuurlijk, gekkie!’ lacht ze.

‘Doe jij dan ook mee?’

Antjes ogen worden groot.

‘Misschien dansen?’ opper ik.

‘Ik zal erover nadenken,’ herhaalt ze mijn woorden van deze ochtend. Ze grijnst naar me, ploft neer in het gras en gaat languit liggen.

Ik schud mijn hoofd. Deze discussie is duidelijk gesloten. Met veel moeite hef ik mezelf van de grond en ik slenter naar binnen. Antje stelt geen vragen meer, die weet na al die jaren dat ik hier de weg wel weet.

Ik loop naar mijn tas, die ik in de hal heb laten staan, en haal het dagboek eruit. Ik blader langs de spiegel, het tijdschriftartikel en kom dan aan bij een handgeschreven pagina.

De schrijver heeft een zwierig handschrift en er staan hanenpoten van een andere schrijver in de kantlijnen.

Te-doenlijst

- 1) *Tipp-Ex kopen*
- 2) *Oma bellen*
- 3) *Huiswerk maken*

Mijn adem stekt in mijn keel. Wat is ...?

- 4) *Vernietig Sarah Vriessens*

2

SARAH VRIESENS

'En gisterenochtend had Levi met zwarte stift een snor en puisten op mijn gezicht getekend!' roept Antje met afgrijzen.

Ik laat mijn façade van begrijpende beste vriendin vallen en proest het uit.

'Sarah, niet lachen! Zo'n dingen doet hij nu elke ochtend!'

'Sorry, baby,' grijns ik.

Antje zucht en laat haar hoofd tegen de grauwe muur van de schoolgang rusten.

'Je zult het wel overleven,' zeg ik quasi medelevend, waarop Antje me een dodelijke blik schenkt.

Oeps.

Ik grinnik en wanneer ik zeker weet dat Antje is afgeleid door een gesprek in de gang, haal ik het dagboek uit mijn tas. Gisterenavond heb ik er echt twee uur naar liggen staren in bed. Sommige passages zijn om de rillingen van te krijgen. Want hoe kan de auteur dingen weten waar ze niet bij was?

Antje brak haar schouder vandaag. Ze was samen met Sarah en Levi op weg naar de bergen en daar gebeurde het. De helft van de heenweg pestte ze Levi, ik kon zien dat hij ongelukkig was. Toen ze stopten voor een plaspauze werd het me te veel. Antje duwde haar broer omver, hij had pijn. Ik wist dat Sarah een enorme boon had voor Levi dus ik moest haar beschermen! Moest ervoor zorgen dat ze Levi nog had!

‘Dag Sarah. Wat hebben we hier? Houdt ons meisje een dagboek bij?’

Ik schrik op en zie twee gevaarlijke ogen naar me kijken. Zeg dat het niet waar is. ‘Dag Elisabeth ...’ grom ik.

Elisabeth grijnst haar perfecte witte tanden bloot en laat haar wederhelft, waar ze de hele tijd aan vastgekleefd lijkt, voor wat hij is. Ze pakt het dagboek van me af.

Ik laat het toe, weet dat ik machteloos ben.

‘Kijk toch eens naar al deze prullen.’ Het spiegeltje flikkert door het licht en ze kijkt fronsend naar het tijdschriftartikel. Ze bladert het boek schaterlachend door. Met een korte handbeweging gooit ze haar lange bruine haren over haar schouder, waar die in het gezicht van een ander meisje belanden. ‘Mervé, wil jij ook eens kijken?’ vraagt ze poeslief.

‘Is dat niet privé?’ fluistert Mervé.

Elisabeth klapt het boek dicht. ‘Niet als er ook dingen over mij in staan,’ snauwt ze.

Ik krijg de kriebels van de glinstering die door haar ogen schiet. ‘Ik weet niet waar je het over hebt,’ zeg ik. Wat ook zo is, ik heb gisteren niets over haar gelezen.

‘O nee?’ lacht Elisabeth schamper. ‘Wil je dan verklaren wat er op pagina 97 staat?’

De lucht wordt uit mijn longen geperst door de enorme kracht waarmee Elisabeth het boek tegen mijn lijf duwt. Ik bots tegen de muur, hap naar adem en kan nog maar net voorkomen dat het dagboek tegen de grond valt. Met trillende handen blader ik naar pagina 97 en lees de passage.

Ik ben haar kwijt. Hoe kon ik ook zo stom zijn om aan mijn gevoelens toe te geven? Deze jarenlange vriendschap verpest door een kus met een jongen. En wat heeft me dat nu opgeleverd? Elisabeth haat me, Daan ben ik kwijt.

‘Hoezo weet je hier niets van? Ik weet toch uit de eerste hand dat jij dat hebt gedaan?’ gilt Elisabeth.

Ik sta te trillen op mijn benen. 'Elisabeth, dit dagboek is niet van mij. Kijk dan toch! De naam van de schrijver staat erop geschreven!'

Antje springt tussen ons in nog voor ik Elisabeth de titel kan laten lezen. 'Het doet er niet toe aan wie dat dagboek toebehoort. Laat Sarah met rust!' Ze keert zich naar me om en ik kijk haar smekend aan.

'Stop. Je maakt het alleen maar erger,' fluister ik.

'Hoe kan deze situatie nu mogelijk nog erger worden?' Ze pakt mijn hand vast. 'Komaan! We zijn hier weg!'

Ik schud me los uit haar greep en kijk smekend naar Daan De Valck, Elisabeths vriend, die zijn blik afwendt.

Antje heeft de daad al bij het woord gevoegd en beent weg.

'Sarah, misschien had je toch gelijk!' hoont Elisabeth luid. 'Dat dagboek is niet van jou, maar van jouw zielige beste vriendinnetje daar.'

Antje draait zich langzaam om.

'Wat zei je daar?' Ik heb het gevoel dat ik elk moment uit elkaar kan knallen van woede.

Elisabeth grijnst. 'Je hebt me wel verstaan. Maar anders vraag je het nog maar eens aan Jouw. Zielige. Beste. Vriendinnetje.'

Voor ik het goed en wel besef ligt Elisabeth onder me te krijsen. In een uitzinnige woedeaanval druk ik mijn vingers in haar gezicht. Mijn nagels maken lange krassen en trekken strepen door haar o zo mooie gezichtje. Het bloed kleurt haar tanden rood. Ze moet kapot. Ze moet gewoon kapot.

'Sarah! Stop!' gilt Antje.

Ik kan niet stoppen. Er is iets geklikt in mijn hoofd. Elisabeth moet pijn hebben. Net zo veel pijn als ik heb gevoeld toen ze me liet vallen om een domme roddel die alleen maar was gebaseerd op jaloezie en afgunst!

Mijn nagels bereiken haar gezicht niet meer als ik met een enorme vaart van haar af vlieg. O fijn. Daan, haar vriendje, heeft besloten haar te helpen.

Elisabeth krabbelt recht en rent op me af.

Daan grijpt haar nog net op tijd vast en leidt haar weg, waarschijnlijk naar het secretariaat.

Dat wordt vast een weekje nablijven.

Woedend druk ik de punt van mijn potlood in het tekenpapier. Ik ben al slecht in tekenen en deze woede maakt mijn lijnen er niet vloeiender op. Deze week kon gewoonweg niet slechter beginnen!

‘Sarah? Denk je niet dat dit een verspilling van de bomen is?’ vraagt Antje voorzichtig terwijl ze het potlood uit mijn hand trekt.

Ik sla met mijn vuist op tafel en Antje wipt uit haar stoel van schrik.

‘Die Elisabeth denkt dat ze zich alles kan permitteren!’

‘Ja, dat weet ik, lieverd. Maar dit potlood en papier kunnen daar niets aan doen!’

Mokkend haal ik mijn schouders op.

‘Sarah Vriessens, naar de directeur alstublieft,’ klinkt er door de speakers.

Ook dat nog! In mijn razernij gooi ik mijn stoel achterover en been ik het klaslokaal uit.

Voor ik aanklop tel ik tot tien, zodat de deur straks niet uit zijn scharnieren vliegt en die lelijke kop van queen Elisabeth ook niet. Tot mijn verbazing is er niemand in het kantoor als ik binnenga. Buiten onze directeur meneer Vranckx dan. ‘Ga zitten,’ beveelt hij kalm.

Ik hou op hem aan te gapen en neem plaats op de stoel voor zijn bureau. Het blijft stil. Het tikken van de klok maakt me zenuwachtig. ‘Het was niet mijn schuld, ze lokte het uit en ik heb echt niet gedaan wat ze beweerd heeft!’ ratel ik.

Meneer Vranckx snoert me de mond met een enkele handbeweging. ‘Juffrouw Vriessens, ik heb geen idee waar u over praat, al ben ik er zeker van dat de betrokkene zich later deze dag nog komt melden.’ Hij kijkt me kort afkeurend aan. ‘Maar, daar wil ik niet met u over spreken. Kent u ene Jess Lodewijckx?’

Ik sluit mijn ogen. Natuurlijk ken ik Jess. ‘Ja, ik ken haar. Wat is het probleem?’ vraag ik, ook al weet ik het antwoord al. De vorige

twee keer dat ik hier was, wist ik het antwoord ook al.

‘Juffrouw Vriessens, het spijt mij om dit te melden, maar ...’

Ik onderbreek hem. ‘Ze is dood. Laat me raden: het was zelfmoord. Dat wou u me toch vertellen, meneer?’

Voor de eerste keer in alle jaren dat hij directeur is, zie ik hem schrikken. Hij herstelt zich en wil iets zeggen, maar ik ben hem voor. ‘Dank u dat u me ervan op de hoogte heeft gebracht. Ik zal u niet meer storen.’ Zonder een woord te zeggen sta ik op en loop naar buiten.

‘Juffrouw Vriessens!’ hoor ik achter me.

Ik blijf staan.

‘Sterkte.’

De tegels van de hal klinken hol onder mijn voeten. Jess is de derde die dit is overkomen. Zelfmoord. Laat me niet lachen. De politie is gewoon te lui om verder onderzoek te doen.

Ik slik de tranen die opborrelen in en mijn evenwichtsorgaan schreeuwt het uit waarna ik de grond op me af zie komen. Soms haat ik mijn twee linkervoeten. De lucht wordt voor de tweede keer vandaag uit mijn longen geperst als ik word opgevangen door twee sterke armen.

Ik manoeuvreer me recht en kijk in de donkerblauwe ogen van Daan. Maanden was ik bezeten van die ogen. Ze doen me denken aan de kleur van de hemel wanneer de zon ondergaat. Zijn geur bedwelmt me en ik denk nooit meer recht op mijn benen te kunnen staan.

‘Hey, Sarah. Alles oké?’

Ik knik en denk erover iets clichématigs zoals ‘Nu wel’ te zeggen.

Daan zet me rustig op mijn twee benen en kijkt me bezorgd aan. ‘Wat is er?’

‘Jess is dood ...’ huil ik.

‘Jess Lodewijckx? Ik wist niet dat jij haar ook kende ...’

Ik slik mijn tranen in en kijk Daan verbaasd aan. ‘Waar ken jij Jess van?’

Hij aarzelt. ‘We waren ooit goede vrienden.’ Zijn hand voelt

koel aan als hij de tranen van mijn wangen veegt. 'Het komt wel goed,' fluistert hij. 'En als er iets is, mag je mij altijd bellen.'

Ik kijk hem dankbaar aan en laat me gewillig knuffelen door de jongen van wie ik maanden heb gehouden.

Ik slenter de klas weer in. Mijn tranen zijn nog zo vers en toch voel ik me leeg. Antje zit in de hoek van de klas. De tranen branden achter mijn ogen. Ik moet er niet aan denken dat ik haar ook kwijt zou kunnen raken.

Ik ga naast haar zitten en wrijf mijn tranen weg.

Antje wil iets zeggen, maar ik blokkeer haar door met mijn rug naar haar toe te gaan zitten. Snuffend haal ik het dagboek uit mijn tas en ik blader naar de laatste pagina.

Het is gelukt. Jess is dood. Nu zij weggewerkt is, hoef ik er nog maar twee te verwijderen. Nog twee dramatische zelfmoorden van twee veelbelovende jongedames die geen problemen hadden zullen in de krant verschijnen! Ik verbaas me er iedere keer weer over dat de politie geen verder onderzoek start. Het is soms te gemakkelijk. Bij zelfmoord wil men de families zo veel mogelijk sparen. Zelfs als niemand gelooft dat ze suïcidaal waren. Wat zal ik nu in de krant laten verschijnen? Verdronken? Of nee, overdosis.

Verschrikt sla ik het dagboek dicht. Aangedaan sta ik op en loop de klas uit. Hier moet ik mee naar de politie. Er kunnen weer onderzoeken worden gestart, de hoop is nog niet verloren.

'Sarah!' hoor ik Antje verbaasd roepen.

Ik negeer haar. Ik moet een plan bedenken. Misschien kan ik ...? Het trillen van mijn gsm onderbreekt mijn gedachten.

Onbekend nummer

Als je naar de politie stapt, ben jij de volgende die in de krant staat.
xo Your One And Only